

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. v tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 14. mal. serp. 1882.

List 28.

Za obletnico slov. blagovestnikov ss. Cirila in Metoda.

„Hvalimo sloveče može in naše očake v njih rodovinah... ker so dajali z močjo svoje modrosti ljudstvom naj svetjše nauke.“

Sirah 44, 1. 4.

a) Iz začetnih besed, ktere sem vam ravnokar izgovoril, lahko sklepate, da vam ne kanim danes razlagati nedeljskega evangelija ali sploh na podlagi njegove stvarine pridigovati, temuč da želim vaš pogled danes obrniti na sloveče može in naše očake, ki so vredni hvale, časti v svojih rodovih. In kateri so ti može? Veste že, da od lanskega leta naša mati katoliška Cerkev po dobrotljivem ukazu sv. Očeta Leva XIII 5. julija po vsem kerščanskem svetu obhaja praznik slovan-skih blagovestnikov ss. Cirila in Metoda. To sta sloveča moža, kterima se po pravici slava poje ne le pri Slovanih temuč tudi pri vseh drugih narodih, in njima se naj večje češčenje spodobi, ker ju je Bog sam povečal in se že tisoč lét kot svetnika v nebesih veselita ter molita za človeški rod.

b) Ako je sploh kristjanu dolžnost, svetnike, kterih spomin katoliška Cerkev obhaja, častiti ter se soznaniti z njihovimi čednostmi in blagimi djanji, zato da bi jih zamogel posnemati: koliko bolj je katoliškemu Slovencu potrebno in koristno, podučiti se o zaslugah in neumornem delovanju ss. bratov Cirila in Metoda, ki se po vsej pravici moreta imenovati „naša očaka“. Kolikor bolj bomo njuno življenje spoznali, toliko bolj bo rastlo tudi naše spoštovanje in ljubezen do nju, toliko rajši ju bomo posnemali ter ju goreče častili. K temu želim tudi jaz danes nekoliko pripomoči, ko vam odgovorim na dvojno vprašanje:

a) Zakaj naj ss. Cirila in Metoda častimo?

b) Kako naj ju častimo?

To podam za vezilo ss. apostelnoma, sebi in vam pa v spodbudo in dušno korist.

I.

Po vsem svetu znani škof jugoslovanski Josip Juraj Strossmayer je lani pri grobu sv. Cirila v cerkvi sv. Klementa v Rimu o prvem splošnem prazniku ss. blago-

vestnikov slovanskim romarjem govoril iskrene besede: „Narod, ki ne slavi svojih zasluženih mož, ni vreden, da bi živel. In če imamo mi Slovani koga častiti, moramo častiti posebno ss. Cirila in Metoda.“ Vprašali bote: zakaj naj ju častimo? Ako bi ne imeli nobenega drugega vzroka, kakor tega, da ju je sv. Cerkev med svetnike vverstila, bi že to zadostovalo; ako bi pri tem tudi nam ne bilo znano njuno življenje, kakor res o mnogih svetnikih malo vemo, ali celó nič ne, vendar bi ju spoštovali in častili, kakor nas sv. vera uči, da smo dolžni svetnikom. Ali za ss. Cirila in Metoda imamo še drugih vzrokov dovolj, da moramo kar zaklicati z besedami modrega Siraha, rekoč: „Hvalimo sloveče može in naše očake v njih rodovinah... dajali so z močjo svoje modrosti ljudstvom naj svetjše nauke!“ Dolžni smo toraj, da ob kratkem posnamemo vsled teh Sirahovih besed v dveh točkah, častiti naša očaka ss. Cirila in Metoda, ker sta a) Slovenom oznanovala Jezusovo vero in b) jim prinesla pravo omiko.

a) Naj važnejša in naj bolj dragocena svetinja, ki se mora kacemu narodu podeliti, je sv. vera. Ako mi Slovani poprašamo, kdo je nam prižgal to zveličansko luč, nam zgodovina odgovori, da med drugimi prav posebno ss. brata Ciril in Metod, ki se ravno zato imenujeta naša blagovestnika.

Rojena sta bila v imenitnem, po večini slovanskem mostu Solunu ob egejskem morji, v prvi polovici 9. stoletja. Oba mladenca je Bog bil obdaroval z velikimi dušnimi zmoglostmi, ktere sta pa tudi prav skerbno obračala. Višjih vednosti sta si pridobila v Carigradu, glavnem mestu tedanjega gerškega cesarstva. Oba sta serčno hrepenela popolnoma se Bogu posvetiti, zato sta se odločila za samostansko življenje, akoravno se jima je v državni službi kazala naj lepša prihodnost. Ali Bog ju je odločil za drugo, bolj viharo in težavno življenje — odkazal jima je apostolsko pot kot blagovestnika med poganskimi rodovi.

Ko sta bila mašnika posvečena, ju je previdnost Božja odmenila za ptuje kraje, kjer še ni svetila luč prave vere. Cirila pošljejo med Kozare, divji tatarski narod na Krimskem polotoku ob bregovih Črnega morja, kjer z velikim vspehom oznanuje sv. vero, najde sv. ostanke (truplo) tam v pregnanstvu umerlega mučenika papeža Klementa, ktere vzame seboj, in se po srečno opravljeni nalogi verne v Carigrad. Metod pa je pri

junaških Bulgarih oznanoval sv. vero, kjer jih je na tisoče pridobil za Kristusa, pred vsemi njihovega vladarja Borisa.

Ali naj imenitnišo nalogo sta ss. brata še le zdaj sprejela. Rastislav, knez na Moravskem, pošlje k carigrajskemu caru Mihaelu III poslance s prošnjo, naj mu dá takih učencikov, kateri bi razumeli v domačem jeziku ljudstvu oznanjevati kerščansko vero. Zavoljo velike pobožnosti, učenosti in zgovornosti sta bila za to odločena ss. Ciril in Metod. In zdaj sta se odpravila na težavno, pretrudno pot med Slovane, ktera jima je pa tudi prinesla slavo med narodi, posebno pa neminljivo slavo v nebeih. Preobširno bi bilo popisovati vam vsa njihova dela med slovanskimi rodovi. Omenim le, da sta z velikim uspehom oznanovala besedo Božjo in po dovoljenji sv. Cerkve opravljala službo Božjo v domačem jeziku, da so ju vsi umevali. Gredé skozi Panonijo sta si pridobila nešteto serc, in z nepopisljivim veseljem sta bila sprejeta od kneza in ljudstva na Moravskem. Skoro 5 lét se trudita ss. brata in lepo vravnata vinar grad Gospodov. — Ali bili so tudi taki, katerim je to delovanje merzelo, zato so jeli sumičiti in obrekovati ss. brata ter ju celo pri rimskem papežu tožiti, da učita krivo vero, da sta razkolnika, ker se je bilo ravno takrat v gerški, vzhodni cerkvi po ošabnem Fociju zasejalo razkolništvo. Zato sta poklicana v Rim opravičiti se. Z veseljem se podasta tje, in papež Hadrijan II se prepriča o njihovi pravovernosti, ju pohvali, posveti za škofa ter odmeni za višja pastirja Moravanom in drugim slovanskim rodovom. Ali Ciril boleba ter kmalo umerje v Rimu, kjer je pokopan z naj večimi slovesnostmi v cerkvi sv. Klemenca. — Metod pa se verne k Slovanom ter razširja kraljestvo Božje na obeh straneh Donave blizo Drave in Save — po pravici apostelj Slovanov.

Kolika sprememba se je zgodila v teh krajih v nekoliko letih! Koder so navadno stali maliki, je zdaj zasajen sv. Križ, po mestih, terjih in vaseh se zidajo cerkve edino pravemu Bogu na čast. Skoro pri vseh Slovanih odmeva blagi glas evangelija iz ust Metodovih. Delal je med Bolgari, Dalmatinci in Liburnijani, med Karantanci in Panonci, posebno med Moravani in na Českem. Pozneje se je trudil luč sv. evangelija prižgati na Poljskem, kjer je v Levovu postavil škofijski stol. Od tod je šel, kakor nekteri poročajo, v Moskvo, in je ustanovil škofijski sedež v Kijevu. Skoro bi se smelo reči od ss. bratov, kar piše sv. Pavel od apostelnov: „Na vse kraje svetá so doneli njih glasovi in do poslednjih pokrajin (slovanske) zemlje njih besede.“ (Rim. 10, 18.)

A veliko je imel prestati sv. Metod pri svojem apostolskem delovanju. Po smerti Cirilovi se je vsa burja mnogih sovražnikov vzdignila zoper nadškofa Metoda; veliko bridkega so mu prizadjali, mnogokrat ga tožili celo v Rimu, in so njegovo veljavo z lažmi spodkopovali. Zato se je še dvakrat podal v Rim ter se „z močjo svoje modrosti“ pred papežem in cerkvenim zborom popolnoma opravičil, da ga je Janez VIII pohvalil, branil njega in njegove naprave. Metodovi nasprotniki so bili namreč tako zlobni, da so ga v ječo vergli ter poltretje leto imeli zapertega. A Metod je iz ljubezni do Jezusove vere vse to voljno prenašal, tolažeč se z naukom Zveličarjevim: „Služabnik ni večji kakor gospod. Ako so mene preganjali, bodo tudi vas preganjali.“ (Jan. 16.) „Blagor jim, ki zavoljo pravice preganjanje terpe, ker njih je nebeško kraljestvo.“ (Mat. 5, 10.)

In v to večno kraljestvo se je preselil Metod l. 885, 6. aprila, na Velegradu.

b) Da pa sta zamogla ss. brata tako vspešno delovati in toliko duš pridobiti za sv. vero Jezusovo, pomagalo je tudi zlasti to, ker sta oznanovala besedo Božjo

narodom v domačem jeziku. Ss. aposteljna sta Slovanom prinesla tudi pravo omiko, operto na vero, brez ktere prave omike ni. Prave izobraženosti ljudstvo doseči ne more, dokler ne pozná edino pravega Boga; ljudstvo, ktero se klanja mutastim malikom, ktero pada na obraz pred gnjusnimi izdelki iz kamna ali lesa, se ne more imenovati izobraženo, razsvetljeno, omikano. Zato sta se ss. brata resnobno pripravljala na sv. poklic: Slovanom prinesiti pravo, kerščansko omiko. Morala sta znati slovanski jezik, ktereга sta že od otročjih lét govorila kot lepo dedščino svoje slovanske matere; ker pa vsako višje izobraženje človeško zahteva tudi pisanje, spoznata ss. brata, da se jima bo le tedaj posrečilo doseči vzvišeni namen, ako se jima pogodi izmisliti slovanskim glasom primerne znamenja. In bistra glava Cirilova postavila na podlagi gerških pismenk slovansko abecedo (azbuko), kar je na videz majhna stvar, a kdor pomisli, da k obénonarodovnemu življenju gre tudi pismo, spozná tudi, kakošno dobroto nam je učinil sv. Ciril. Kož sta se lotila tudi prestavljanja ss. evangelijev in listov, kar se naj bolj potrebuje. To se je godilo od l. 855—863. Neumorno sta tudi sestavljala knjige, ki so se posebno rabile pri službi božji in so podpirale druge bogoljubne vaje. Oboje, pismenke in knjige, sta sestavila tako odlično, da si skoro ni misliti, da bi ju milost božja v tem obziru ne bila posebej razsvetljevala. *) Gledé na to pač moramo reči s Sirahom: „dajala sta z močjo svoje modrosti ljudstvom naj svetejše nauke.“

Visoko izobražena moža sta spoznala, da je slovanski jezik za kulturo sposoben prav tako, kakor gerški in latinski, in res, še dandanašnji ne morejo jezikoslovci prestopiti ni jedne stopinje brez staroslovenščine. Ciril in Metod sta naslanjala vso omiko, ki sta jo širila med ljudstvi, na vero, položila sta prve slovanske knjige na grob sv. Petra, in s tem je dobil slovenski jezik ono predpravo v bogočastji, ktere nima noben drug evropski jezik. Naš jezik je prištet med svete po papežu Ivanu VIII in to nam služi na čast. Na taki način sta ss. brata Slovanom odperla vrata k pravi omiki. V cerkvi in v šoli, sama in njuni učenci so vedoželjni čedi bistrili um, blažili serce, da so vraže in malikovavske zmote zginjevale; čednost, prijaznost in bratovska ljubezen se vedno bolj širile — in so Slovani stopili v krog omikanih narodov.

Če vse to premislimo, moramo pač z veselim sercem klicati: „Hvalimo sloveče može in naše očake v njih rodovinah!“ Kako pa naj to razodevamo, kako naj jih častimo? (Konec nasl.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

e) Alojzij dvakrat v smertni nevarnosti.

Grof Ferdinand, Alojzijev oče, je bil takrat tudi glavar v Montferatu in je stanoval v glavnem mestu te dežele, ki se je imenovalo Kasale. Od doma večkrat sprejema sporočila ter zvé, kako zelo se Alojzij posti in zatajuje ter le za pobožnost gorí. Boji se za njegovo zdravje, boji se pa tudi čedalje bolj, da Alojzij ne bo za med svet, ne bo za slavo in čast grofovske hiše. Vendar še ima upanje ga na druge misli pripraviti; zato pokliče Alojzija in Rudolfa z materjo vred k sebi v Kasale.

*) Cf. de his.: Strosmajer v svoji pridigi ob tridnevnicu v Rimu.

Nemudoma se odpravijo na pot, čeravno takrat (konec leta 1580) ni bil čas vgoden, ker se je bila reka Tičin, čez katero jim je bilo iti, po obilnem jesenskem deževju zelo narastla. Grofinja se vsede z dvema spremlevavkama v prvo kočijo; v drugo pa se zadej vsede Alojzij z odgojiteljem, in spredej njemu nasproti dobi Rudolf svoj sedež. Do reke je šlo srečno. Grofinja se tudi čez dokaj globoko in derečo vodo srečno prepelje. Zdaj požene tudi Alojzijevo voznišče po ravno tistem tiru; z velikim trudom pripelje do srede; konjema že sega voda do vratu... Mahoma nekaj močno zahersti — voz se prelomi! Sprednji del z Rudolfom ostane naprežen in konji ga še dosti srečno zlečejo na ono stran, na suho; drugi konec pa, kjer je sedel Alojzij z ljubljenskim odgojiteljem, dereča voda urno dalje derví — oh kdo ju reši smertne nevarnosti? Mati kliče, joka, serce ji hoče žalosti počiti...

Pa božja previdnost čuje nad predragim življenjem. Velikansko deblo namreč je bilo tako v vodo zavaljeno, da se je v sredi reke zajezilo. In pri tem deblu se obderži konec odterganega voza. Pogumen mož se približa, vzame Alojzija na konja, ga izroči objokani materi in potlej reši tudi odgojitelja.

„Oh otroka moja!“ pravi srečna mati, še zmir vsa solzna po obrazu, „hitimo najprej v bližnjo cerkev, zahvalimo se Bogu in njegovi sveti Materi za toliko milost. V smertni nevarnosti sta bila, zdaj pa sem tako srečna, da vaju vidim rešena in zdrava.“

Slednjič dospejo v Kasale in s hvaležnim srcem pripovedujejo, kako čudovito jih je Bog smerti obvaroval.

Le samo pol leta je tam stanovala grofovska družina in potem se spet verne na Kastiljonsko. Svetnikom je lastno, da si prizadevajo vsak trenutek svojega življenja v prid obračati. Tudi Alojzij je v tem kratkem času dokaj novih cvetic vpletel v venec nebeških zaslug. Oče si veliko prizadeva, da bi ga zvalil med šumni svet; pa zastonj. Veselico za veselico napravljajo, gostokrat vabi imenitne goste iz bližnjih grajščin in skerbi za raznoverstne zabave. Tudi Alojziju močno prigovarja, naj se jih vdeležuje; vendar naravnost zapovedati se mu ne upa. S ponižno prošnjo in z raznimi izgovori se mu večidel posreči očeta pregovoriti, da ga oprostí o takih prilikah. Drugi se radujejo in plavajo v svetnem veselju, Alojzij pa se zapre v svojo izbo, premišljuje in moli, njegov duh se raduje v nebeških višavah.

Razun tihe isbice sta mu bila posebno priljubljena še dvojna kraja: milostno svetišče Matere Božje blizu mesta, kamor so pogosto romarji prihajali od raznih strani, in pa samostan barnabitov in kapucinov. Velikokrat je obiskal to sv. cerkev Marijno, bil tam pri sv. maši in pri sv. obhajilu ter je marsiktero srečno uro tam preživel pogovarjaje se s svojo ljubo Materjo.

Tudi redovnike je rad obiskoval in se z njimi dolgo dolgo pogovarjal o božjih rečeh; ti pobožni patri so mu bili izmed vsih naj ljubša družčina. Sploh se mu je samostansko življenje neizrečeno priljubilo, ker je videl, kako mirno in veselo živijo častiti bratje med seboj, več niso na svet navezani, oddaljeni od grešnih nevarnosti si zbirajo nemenljive zaklade, noč in dan si pridobivajo novih zaslug za nebesa, med tem ko posvetni ljudje z nečimernostmi zapravljajo dragi čas. „Tudi jaz hočem redovniški duhoven postati“, je njegov terden sklep, kajti, če bi bil duhoven med svetom, bi ne imel tega nebeškega miru, moral bi se vesti po željah svojih sorodnikov, njim za ljubo više časti sprejemati itd.

Ker je še le 13 lét star, se še ne odloči za noben poseben red in tudi še nikomur noče povedati, kaj si

je zbral; le Boga prosi prav priserčno, da bi mu dal prav spoznati njegovo sveto voljo.

(Konec tega oddelka prih.)

Zlati rudnik.

XV.

Pri sv. maši bodi z vso spodobnostjo.

Malokrat me serce tako hudo zaboli, kakor če vidim kacega dijaka ali pa družega gospóškega človeka, da se nespodobno v cerkvi véde, še posebno če se to godí med naj svetejši daritvijo. Nekaj tacega je bilo ravno one dni, ko je eden z roko v žepu zraven klopi stal med sv. mašo, drugi pa je pod tilnikom na herbtu z roko klobuk držal. Hvala Bogu, da je morebiti malo taci! Kje so se vendar taki ljudje učili olike, kje spoštovanja pred živim Bogom? Ali ne veste, da sodil Vas bo ravno tisti Jezus, katerega zdaj pred ljudmi zaničuje, — morebiti že prav kmalo sodil! Sodil Vas bo ostro, ker ste boljše podučeni kakor drugi ljudje, pa se veliko slabeje in mlačniše pri naj svetejšem opravilu obnašate, kakor pa premnogi drugi manj učeni, ali celo neučeni ljudje. Mislite mar, da so v resnici olíkani ljudje, kateri se v cerkvi tako nespodobno zvirajo? Poslušajte!

Margarita Škotska je bila kraljica in kakošno je bilo njeno obnašanje v hiši Gospodovi? Velik in imeniten gospod, ki je dobro vedil, kakošno obnašanje se spodobi pred živim Bogom, je neki dan svojemu prijatelju rekel znamenite besede: „Hočeš ti viditi, kako angelji v nebesih molijo? Glej v cerkvi našo kraljico in njene otroke!“ Lahko bi Vam povedal enacih izgledov od veliko bližnjih visokih rodov, pa mislim, da ste jih sami že večkrat slišali. Pomislite tudi, da je Vaša prav resna dolžnost, s spodbudnim obnašanjem tudi drugim lepe izgleds dajati, ne pa da bi jih celó pohujševali! Pisatelj „o vsakdanjem bivanju pri sv. maši“ pripoveduje to-le:

Leta 1869 je v Lutiški okrajini umrl Ivan Ljudovik B., angelj bogoljubnosti. Namerilo se je katerikrat, da je zvečer zaspal brez molitve; o taci prilikah je kar po noči, ko se je prebudil, urno vstal in večerno molitev zvesto opravil. Prav posebnega spomina vredno je pa to le:

Vsled zanikarnosti staršev tistega kraja so otroci celó ob nedeljah opušali sv. mašo; ako pa so kdaj prišli v cerkev, so še druge pričujoče motili s svojo solz vredno razuzdanostjo. Gotovo po božji previdnosti se zgodi, da omenjeni Ivan Ljudovik dobi častno opravilo cerkvenega strežnika ali „korista“. Ker je bil v sercu ves presunjen in poln spoštovanja do svetišča Božjega, se je to tudi po njegovem zunanem obnašanju razodevalo; začeli so ga opazovati, tako lepo zbrani duh njegov je imel veliko moč do družih, jeli so o njem govoriti, vse ga je občudovalo, vse rado imelo. Mnogo se je po družinah o njem govorilo; vsaka mati je otrokom nanj kazala kakor na posnemanja vreden lep izgled. Mladina ga je jela preserčno spoštovati in vnéla se je neka sveta gorečnost posnemati tega angeljca v obnašanju pred Bogom. Vse obnašanje v cerkvi se je zboljšalo, bilo je kakor bi angelji molili pred tabernakeljnom, in vse drugač je bilo tudi priklanjanje pred presv. Rešnjim Telesom.

Bilo je pa, kakor bi bil Bog le za malo časa nalaš v izgled in poboljšanje drugim tega malega kerubina poslal na zemljo. Vratna bolezen ga je preselila k Jezusu, katerega je tako posebno častil na zemlji. Nekatere trenutke pred smertjo je za terdno hotel, naj ga praznično oblečejo, da pojde, kakor je rekel, k presv. Mariji Devici. Štirinajstletni angelj — med poljubovanjem po-

dobe Matere Božje — je lepo dušo izdihnil. Vse družine so žalovale za njim, posebno pa otroci, ki so dolgo časa hodili glasno molit rožni venec na njegovem grobu.

Sr. Detinstvo.

Misijonske naznanila.

IV.

Naj novejši misijonske sporočila pripovedujejo še marsikaj, kako leusmiljeno pogani morijo uboge otročiče. Častiti pater Kupá (Coupát) piše, da je govoril z dvema učenima Kinezoma, eden je minister, drugi doktor pri vladi. Ta dva sta mu povedala, da tudi poganška vlada ne s postavami in ne z ukazi ne more odpraviti morije otročičev. Ne le v revnih, ampak tudi v bogatih družinah je otroke moriti šega. Res je, da imajo tudi neke postave, po katerih se prepoveduje otroke moriti; še celó tudi v pekel verujejo pogani in pravijo, da vanj pridejo tiste matere, ki morijo otročiče; toda poganstvo nima tiste moči in naj berže tudi tiste volje ne, da bi zamoglo to grozovito pregreho zatreti.

Iz okrajine Jun-Nanske v Kini. Eden misijonarjev piše: Te dni so mi prinesli dve mali deklici, ena je bila stara 4 dni, druga en mesec. Pervo je bil njen oče vergel na polje, ter je ves ljubi dan ležala na pekočem solncu; krokarji so ji bili cele kose mesa s herbta iztergali. Bil sem tako srečen, da sem še kerstil to nesrečno bitje; čez dva dni se je vzdignilo v nebeško veselje. Druzega otroka je lastni oče nesel na pokopališče in je živega pokopal. Sorodnica, ki je tam blizu stanovala, je to vidila. Ko je mož odšel, berzo hiti na mesto, otroka izkoplje in meni živega prinese. Se vé, da je bil potem keršen. Tacih zgledov pa je brez števila.

V velikem mestu Čao-tong-fu (Tchao-tong-fou) je vsako jutro viditi ostanke od malih otroških trupel, za ktere se psi in svinje pulijo. Kolikorkrat le morejo misijonarji otmejo kterege teh otrok še živega in ga kerstijo, ter ga ohranijo pri življenji, če je mogoče. Vsako leto prejme kacih 800 tacih otrok sv. kerst.

Tudi v tem kraju so misijonarji odgojili že enega mašnika in enega dijakona (tacega, ki mu samo enega posvečenja še manjka do duhovna). Bila sta namreč kot sirotka sprejeta v sirotišnico, keršena in poslana pozneje v misijonske šole.

To leto, piše misijonar, imamo tri tisoč (3000) novincev za sv. kerst. Gre pa le počasi s pripravljanjem k temu: manjka učnikov, kerševavcev, cerkev, šol. Treba bi bilo razširjati sirotišnice, pa nove zidati. Veliko novincev živi po daljnih vaséh in bi radi v cerkve hodili, pa jih ni. Tudi iz druzih okrajin se slišijo vesele naznanila. Tako veselo razširjanje sv. vere je sad sv. Detinstva. Zbirajo se posamezni soldii, iz tega prihajajo veliki zneski, ki se pošiljajo v misijone, in tako se po mnogih krajih pogani in neverci pridobivajo za sv. vero in za zveličanje po smerti.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nauk o cerkveni umetnosti v knezoškofjskem semenišči.) Kakor je znano, pričel se je lansko leto na povelje premilg. knezoškofa za gg. bogoslovce nauk o cerkveni umetnosti. To prav koristno in zanimivo vednost uči č. g. špirituval J. Flis v dveh tečajih, po dve uri na teden.

V prvem tečaju je razkladal o estetiki sploh in o arhitekturi, — namreč o zlogu 1. predkerščanskem, posebno temeljito o klasiškem, in 2. kerščanskem, namreč starokerščanskem, bizanškem, romanskem, gotiškem in renesanskem; v drugem tečaju pa o cerkvenem kiparstvu (skulpturi). Slikarstvo in poezija morala je zaradi pomanjkanja časa za letes izostati.

Učni jezik je slovenski. Kot pomožne knjige so se rabile posebno Ed. v. Sacken: Katechismus der Bau-style, in G. Jakob, die Kunst im Dienste der Kirche.

Očitne poskušnje iz tega predmeta 27. in 28. preteklega mesca so pokazale, da se je s prav dobrim vpehom podučevalo. G. špirituval vé pa tudi svoje slušatelje za to lepo vednost iskreno vneti, da se je učé z veseljem. Premilg. knezoškof so bili prav zadovoljni ter so rekli, da se veselé takega napredka v tem predmetu, ki je velike važnosti za vsakega izobraženega, posebno pa za duhovnika. Izrekli so č. g. J. Flisu zahvalo za njegovo težavno prizadevanje, s katerim je v kratkem času tako lep vspeh dosegel.

Ako pomislimo, da o tej stroki nimamo v našem jeziku do zdaj še nič pisanega, moramo g. špirituvalu zares hvaležni biti za obilni trud, ki ga je moral imeti gledé jezika pri učenji. Imel je v tem obziru ledino orati.

Čestitati je gg. bogoslovcem, da imajo tako lepo priliko učiti se té za duhovnika tako potrebne in obnem tako zanimive véde. Bog daj naslednjič tudi dobrega sadu v lepi edinosti, ki je prva pogoja, da se kaj dobrega doseže.

Iz Blok. (Ljudski misijon.) Dolgo ne bo Bloška fara pozabila časa od 28. maja do 16. junija, ker v teh dnevih so imeli prečastiti očetje Lazaristi, dva iz Ljubljane, dva iz Celja, tukaj sv. misijon. Začel se je binkoštno nedeljo, praznik sv. Duha, kterege smo pomoči prosili, kar je posebno potrebno za tako imenitno delo duhovnega prerojenja. Nehal je pa 16. junija — praznik presvetega Jezusovega Serca, zares zopet primérno končanje — na dan presv. Jezusovega Serca, kteremu naj bi se vsi darovali, ker je ono tako usmiljeno, prizanašljivo, ljubeznjivo do grešnikov.

V 56 izverstnih govorih so pokazali preč. očetje vernim, kako naj skerbé za svojo dušo in jo zveličajo. V praznik sv. Rešnjega Telesa so se vsi preč. očetje vdeležili slovesne procesije. Občudovati se mora njih neutrudljivost. Prav radi so hodili verni poslušat lepe pridige, prav radi so prejimali ss. zakramente.

Bog daj, da bodo v dobrem stanovitni do konca, in da bode obilno blagoslovljeno delo preč. očetov. Prejmite še enkrat, preč. gospodje, zahvalo za toliki trud. Bog Vam poverni!

Je pa že ta sv. misijon drugi, kterege so oskerbeli preč. g. župnik Jan. Kaplenek svojim farmanom. Precej drugo leto, ko so nastopili faro, leta 1868 so poklicali preč. očete jezuite, kteri so sv. misijon imeli od 4. do 14. oktobra.

Kakor so g. župnik vneti za olepšanje farne cerkve in podružnic, kterih je tukaj 10, in so vse prenovljene in olepšane, tako so želeli tudi duše, duhovne tempeljne prenoviti in napraviti spodobne prebivališča sv. Duhu. Bog daj, da se jim te želje vsaj po večem spolnijo! Njim naj pa Bog stoterno poverne za prvi in drugi sv. misijon, ker marsiktero nepokojno serce se očisti in vmiri, marsiktero serce se nedolžno ohrani in v dobrem poterdi, kar bi se drugači težko zgodilo, marsiktera zapeljana duša se reši in na pravo pot pripelje.

Naj omenim še nesrečo ali srečo, ne vé, kako bi rekel, ktera se je zgodila nekaj dni po sv. misijonu, 23. junija. Dve in dvajsetleten mladenec iz farne vasi

bil je pri svoji sestri in je na njivi z volom vlačil za ajdovo setev. Grometi začne, treši, ubije vola in fanta, kateri je tako prvi po sv. misijonu umerl. Ker ni bil razuzdan in je prav pridno hodil k misijonskim pridigam in je prejel tudi zadnje dni še ss. zakramente, je upati, da mu je bil Bog milostljiv. Znabiti se je spolnilo, kar sv. Duh govori: „Ker je Bogu dopadel, je postal njegov ljubljeneč, in ker je med grešniki živel, je bil vzet, pobran je bil, da ni hudobija njegovega uma popačila, ali da ni hinavšina njegove duše preslepila.“ — Vsim mladim resen opomin, da tudi nje utegne smert neprevidoma zadeti: ne veste ne dneva, ne ure.

Čepovan, 28. junija. (Ponavljanje sv. misijona.)
Morda je res, da nič novega ni pod solncem, toraj tudi to ne, da se osrečevavci človeškega rodú z velikim naporom trudijo izumiti novih sredstev v osrečenje človeštva; no, v vsih vekih se je delalo na to. Terditi se pa vendar smé, da v nobenem veku se ni spravilo na dan toliko novih pomočkov in postav človeka osrečiti, nego v sedanjem.

Pa koliko imajo vspeha vse nove iznajdbe, naprave in postave? Je li dandanes človeštvo srečnejše in zadovoljnejše, nego je bilo v pretečenih časih? Se li v sedanjem času narodi, države in družine utaplajo v blagostanju?

Razne velikanske iznajdbe, mnogo slavljeni napredek v znanostih, nepreštete nove postave, nove šole, ves trud posameznih „veumov“ in zborov: vse to ni nam prineslo blagostanja, zadovoljnosti in sreče. Nezadovoljnost, revščina in zatiranje tare narode, države in sploh človeško družbo. Le pri redkih posameznih hišah najdeš še zadovoljnost in mir.

Pervotno nedolžnost, pervotno vero in ljubezen v Boga, svojega stvarnika, je izgubilo človeštvo; brez Boga pa ni raja. Ves trud je nevspešen, ako delamo brez Boga. Hočeš dokazov? Pojdi v državne in druge zборе, pojdi v šole, poglej v tovarnice, poglej v kaznilnice, kjer se dela in živi brez Boga, in našel boš dosti dokazov.

Poverniti se je treba v pervotnost nazaj, in povernil se bode raj; prišlo bo večje blagostanje, zadovoljnost, ter sreča. Pa kdo je na delu tem? Mnogo jih je sicer na tem delu, pa naj vspešnejše morda delajo ljudski misijoni. Le-ti preganjajo greh, ter oživljajo vero in ljubezen v Boga, brez katerega ni miru, ni sreče, ni zadovoljnosti. Blagrujem toraj tiste občine, in čestitam jim, ki kedaj in kedaj vživajo milost sv. misijona.

Čepovan je to milostno srečo imel sedaj leto, in po posebni milosti božji je od 22. do 25. junija tekočega leta imel ponovljenje sv. misijona.

Preč. pater Fr. Doljak S. J., po vsem Jugoslovanskem znan misijonar in sloveč govornik, je opravljal to sveto delo. O, ko bi državniki, šolniki, učenjaki, umetniki in drugi osrečevalci človeštva se večkrat okrepčevali s takimi duhovnimi vajami, bi pač delali bolj z Bogom, in njih delo bi ne bilo tolikrat podobno gluhemu kviško šterlečemu klasu: imelo bi več vspeha in blagoslova.

Za Čepovan in okolico je imelo ponovljenje sv. misijona prav velik vspéh. Zdaj leto se je ljudstvo z veliko večjo očitnostjo pripravljalo k sv. misijonu, prišlo je tudi mnogo poslušavcev iz bolj oddaljenih občin; ponovljenje se je pa le par dni pred začetkom razglasilo po domači duhovnji in naj bližnjih soseskah; pa vspeh je bil nepričakovano obilen: tihotno pa zdatno je vel Duh Božji. Vsak dan je bila prostorna cerkev napolnjena pazljivih poslušalcev, v nedeljo (25. t. m.) pri sklepu pa je bila veliko premajhna. Lepote govorov in učinek taistih se ne lotim popisovati, še manj pa ginje-

nost pri slovesu. Tisočerni „z Bogom!“ iz hvaležnih serc, katera so ravnokar zadobila pravi mir in spravo z Bogom, je vse kaj drugega, kakor pripravljeni plosk v glediščih, ali posiljeni „živio!“ pri raznoterih svetnih slovesnostih.

K sv. Obhajilu je v tih dneh pristopilo nad 1200 ljudi, in mnogo tih pripravljenih z vesoljno spovedjo. Prepričan sem, da domači duhovnji je to ponovljenje več koristilo, kot prvi misijon zdaj leto, dasiravno je bilo takrat nad 3000 obhajancev. Vem človeka, ki je po dokončanem opraviilu skesan in hvaležnosti ginjenega serca, rekel: „Kjerkoli bi zvedel, da bo imel pater še sveti misijon, šel bi tje, in naj bi bilo tudi do Dunaja.“ Mož, ki je našel serčni mir, dobro vé, koliko je to vredno. In koliko sto in sto sercem se je povernil tisti mir, katerega svet ne more dati!

Nasprotnik, ki kakor rujeveč oroslan hodi okoli, gledeč, koga bi požerl, pač ni miroval; upam pa, da jih ni mnogo padlo v njegovo žrelo. Tù in tam so hudobneži strašili: „če bo misijon, bo toča, bo slaba letina...“ pa domači duhovljani se niso menili za tako brezumno in hudobno govorjenje: položili so iz rok delo in prihajali veseli k sv. misijonu. Razun kopice zaradi pijanosti ali družih strasti več ali manj na pameti oslabilih mož, so vsi drugi pridno hodili k pridigam, in so prejeli ss. zakramente. In Bog nam ni poslal toče, dasiravno smo kazni vredni zaradi svojih pregreh, s katerimi smo žalili Boga. Lani smo imeli dobro letino, in tudi letos dobro kaže.

Zdi se mi pa, kakor da bi nas bil Bog k stanovitnemu poboljšanju opominjal z gromom in bliskom, kakor Izraelce pod Sinajsko goro. Zadnja dva dni sv. misijona zvečer po dokončanem sv. opraviilu in danih obljubah je temen dež zemljo spiral in mečil, kakor poprej čast. pater Doljakovi govori naša serca; grom in blisk pa je tako rekoč priterjeval našim obetom, in konečno je nenavadno krasna mavrica, kakor pri darovanju Noetovem, zapečatila in poterdila z Bogom storjene obljube in zavezo.

B. G.

Šnops pa voda.

Šnops:

Sem kapljica ljuba in znana povsod,
Kervi sem pač žlahtne, mi žito je rod;
Ne tekam po rakah in mlake ne delam;
Ne zjedam stanišča, po ptujem ne gledam;
Sem mirna in tiha,
Ne išem štempiha,
Se pivcu ne silim, poiše me sam.

Voda:

Si kapljica zvita, ker dobro poveš,
Molčiš pa o hudem, čeravno ga veš:
Če plačati mora te vsaki dragó,
Zató mu še zmešaš možgane, nogó;
Je mar to dobrota,
Ne vé če sirota,
Al' glava in noga se ga še derži?

Se bahaš še z rodóm, kar zá-te ni čast;
Te Bog ni ustvaril, ti oče je strast.
Če škoda ne delaš hinavka na polji,
Za pivca mar tvojega sreča je bolji,
Če glava je gola
In cunjá kamžola,
Brez cvenka v žepi in bos je s'romak? —

Me vsakemu rabiti prosto pustim,
Dobrote vsestransko brezplačno delim;
Poljé me in travniki radi imajo,
Me barke in fabrike dobro poznajo;
In mar ne koristim,
Če ribicam bistrim
Stanišče — in ž njimi dobrote delim?

Šnops:

Ti voda si merzla, kdo mara za té?
Gorkote potrebni za máno hité;
Težaki, popotniki se te bojijo,
Če prideš na mizo, se kisló deržijo;
Veseli so gosti,
Kjer mene je dosti;
Le vriskanje, petje je ondi domá.

Voda:

Gospôda in kmetje se mene deržé,
Ki zdravje, življenje visoko cené;
Me kralji, cesarji na mizi imajo,
Je mošnja brez jétke, glavé ne prodajo, —
Jaz žejo tolažim,
Nikogar ne dražim,
Življenje hranujem vsim Božjim stvarém.

Šnops:

Al' záme gospôdi ni čisto nič mar?
Šaj ravno gospôdi donašam denar!
Če pivci so moji navadno s'romaki,
Nedolžen sem révež, sami so bedaki,
Ker pamet in vera
Povesta, da mera
Potrebna je vsikdar, v pijači tim bolj.

Voda:

Govôri to drugim, če slušal bo kdo, ...
In kaj porečejo, če pivci zvedó?
Že zdaj ne popraša previdni po tebi,
Duhá c'lo po tebi terpi ne pri sebi;
Te bojo spoznali,
Hinavca pognali,
Kotička za tebe na zemlji ne bo.
Če pamet in vero bi ti še poznal,
In zmérno-t v pijači resnično spošt'val,
Za srečo človeško če bi te skerbalo,
Rudeče bi lice v ostud ne gorelo,
Bi suše ne delal,
Drobá ne ujédal,
Z nesrečnimi zemlje, peklá ne gnojil.

Šnops:

Mi voda ošabna debelo poveš;
Da svét si končala, to morda še veš,
Poslopja odkrivaš in sétev končuješ,
Pa s točo in anegom — oh kaj vse vzrokuješ!
Pač hude si jeze,
Ki mojo preseže,
Jaz vjedam počasi, ti naglo zveršiš.

Voda:

Res, mlad si bil rojen, da tega ne veš!
V nesreči navedeni Bog da je vmes,
Ki grehe kaznuje in vabi k pokori;
Če upaš še, muha, le dalje govôri;
Pomislí pa dobro,
Zaté če je modro,
Očitati meni, kar še ne uméš?

Me Jezus na križi za-sé je odbral,
V skrivnostih presvetih mi službo je dal,
Pri maši jaz služim, pri svetih obredih
Sem perva po kerstu, pa tud' pri pogrebih;
Jaz duše opiram
Nebesa odpiram;
Če zmožen si mislit', kaj praviš na to?

Šnops:

Se meriti s tabo nikakor ne smém,
V sramoto da sebi še več ne izvé; m
Priznati ti moram naštete zasluge
In pota hoditi nadalje vse druge;
Si roki podajva,
Prijazno kramljajva,
V miru živiva, služiva ljudém.

Voda:

Prijaznosti s tabo skleniti ne smém;
Prej škodo poverni storjeno ljudém!
So s'rote družine in grunti prodani,
Le daleč od mene ti muha ostani;
Ti nisi pijača,
Strupena si kača,
Zakaj me spodrivaš na škodo ljudém?

S-d-n.

Razgled po svetu.

Prebivalstva na Hervaškem (kakor južni listi pišejo) je v 17 podžupanijah (izmed dvajseterih) večina katoličanov; v reški, zagrebski in varaždinski so skor izločljivi katoličani (čez 99 odstotkov). V edini podžupaniji delniški je prebivalstvo občine Moravice po veliki večini gerško-vzhodnje vere. V manjšini so katoličani v podžupanijah pakraški (48.59), vukovarski (48.58) in rumski (21.87). Judov je največ v podžupanijah djakovski (1.95), virovitiški, oseški, vukovarski in po vinkovskem okraju. Oziroma na mesta bodi opomnjeno, da razun srémskih Karlovcev so katoličani povsod v večini; čez tretjino gerških razkolnikov je v Rumi, Mitrovici in v Zemunu. Največ odstotkov judov je v Oseku (8.20), v Koprivnici (6.35), v Brodu (6.00), v Varaždinu (3.38). V Zagrebu je boje 25.825 rimo-katoličanov, 959 gerških razkolnikov, 233 protestantov, 1284 judov, in 84 družih.

Kako se godí odpadnikom od vere? Na Badenskem, kakor pišejo, lažnjivi „altkatolicizem“ z vso naglico v brezno dère. Strah in groza je, kako se godí odpadnikom glavarjem in vodnikom! Eden je sam sebe končal, ko je bil zarad neke gerdobije v ječo obsojen. Drugi je v vodo skočil; tretji umerl v norišnici; četrtega je kakor sleparja in goljufa njegov lastni véliki odpadnik Reinkens odpravil. Trije so se v svojo srečo povernili pred smertjo v katoliško Cerkev, in z njimi še kaki 4 drugi, ko so vidili gnjusobo družih itd.

V Švici se vélikemu odpadniku Herzog-u ne godí bolje, kakor Reinkens-u na Nemškem. O njegovih laži-pastirjih vé svét prav čudnih dogodb; 43 se jih je že zgubilo; drugi se še bodo. Herzog in njegov veliki namestnik Michaud sta si v laséh, tako tudi švicarska narodna cerkev z Loyson-om; pastirski podrastek v obéh deželah medlí; z Berlina veje merzla sapa na odpadstvo; Lutzovo „milo solnce“ se temní; švicarska binkoštra sinoda si je zobe polomila; Reinkens in Herzog v strastnih govorih psujeta in žugata, kakor kdo, ki le blato luča v nasprotnika, ker razlogov nima.

To naj si zapomnijo, ako bi ktere tudi v Lj. mikalo

po strupenih kotih, v kakoršne boje neko tuje revše ne-
spremišljene babice vabi, da jih upijani s svojimi pogub-
ljivimi zmotami!

Rimsko. Sv. Oče so 3. t. m. v očitnem zboru (kon-
zistoriju) izročili kardinalski klobuk novemu kardinalu
Karolu Marcelu Alemandu Lavigerie-u. Pripeljan od
kardinalov dijakonov pred sv. Očeta je papežu na pre-
stolu poljubil roko in nogo in prejel je objemlje od
papeža in od kardinalov, odkazan mu je bil sedež med
kardinali, in zdajci se je vernil pred sedež sv. Očeta
in prejel iz njih rok kardinalski klobuk. — Med temi
obredi je dekan konzistorijalnih advokatov, Dominik
Tosti govoril v drugič v prid tega, da naj se častitljivi
služabnik Božji Pompilij Pirotti, regularni pijariški
klerik iz Beneventa, prišteje med zveličane. — Po očit-
nem konzistoriju so Njih Svetost v navadni dvorani ob-
hajali skrivni konzistorij. Najprej so imeli resen nagovor
o sedanjih verskih zadevah na Italijanskem. Po nago-
voru so sv. Oče poterdili veliko število škofov, med
kterimi so tudi: Izak Izakovič, za armenskega katoli-
škega nadškofa v Levovu; Monsr. Janez Glavina za
Terst-Koper; Msr. Mat. Vodopić za Dubrovnik; Msr.
Em. Schöbel za Lietomerice itd. Po nekterih družih
opravili so sv. Oče novemu kardinalu nataknilo perstan
in mu dali prezbiterijalni naslov od „S. Agnese fuori
le mura“.

Egiptovsko. V Aleksandriji je te dni napétost med
egiptovsko vlado in pomorskimi močmi bolj in bolj rastla.
Angleški admiral Sejmur je vedno zahteval: Aleksan-
drije ne vterjevati, paša pa tajil, da se vterjuje. Bom-
bardovanje je bilo že 10. t. m. napovedano. Vsi kon-
zulske vradniki so na barkah; tujcem se velevala, naj
mesto zapusté, vse hiti na parobrode, ki pa jih ne mo-
rejo toliko sprejeti. Po mestu je živež grozno drag, ker
so skor vse prodajalnice zaperte. Bilo je boje v Ale-
ksandriji poprej do 85 tisoč Evropejcev; sedaj jih je
gotovo naj večí večina že pobegnilo. Prišla je tudi nad
Evropejce šiba za marsiktere zanikarnosti pri mnogih.
— Kaj bode v Egiptu s frančiškanskimi cerkvami in
samostani in z drugimi katoliškimi cerkvami in napra-
vami, je prašanje, ako z vojsko pride do živega? Znan
je mohamedanski fanatizem; toraj je pač potreba mo-
molitve za sv. Cerkev v Egiptu.

Aleksandrija je bila res 11. t. m. bombardirana,
vender ne mesto, ampak le vterdbe in stolpi. To pa se
je godilo s toliko silo, da je egiptovsko nasprotno stre-
ljanje kmalo jelo utihovati, ker so jim angleške bombe
razdajale brambne stolpe, kar jih je bilo ob morji.

V Aleksandriji so zaperte vse cerkve. Latinski
patrijarh s svojim duhovstvom je pribežal na barko
francoskega admirala.

Iz Hartuma piše g. misijonar Dichtl 6. rožn.,
da ob Nilu daleč gori po Zamurskem še vedno vré voj-
ska in klanje med turškimi vojnami in vstajniki. Rušit-
paša, sedaj viši poveljnik, je odrinil s 1000 vojaki v
Kordofan. Večkrat zmagajo vladni, pa tudi nasprotniki.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

17. mal. serpana. S. Aleš. — 18. S. Friderik šk.
— 19. S. Vincencij Pavlj. — 20. S. Jeronim Emil. —
21. S. Olga. — 22. S. Marija Magd. — 23. Osma ne-
delja po Bink. S. Apolinar m.

Zahvale:

Št. 67. Sestra, že skor popolnoma oslABLJENA na
kervi, se je na priporočilo v „Danici“ in po opravljenih

devetdnevnicaH toliko ozdravila, da je iz nevarnosti;
toraj naznanja N. lj. G. naj serčniši zahvalo in se za
popolno vterjenje še dalje v molitev priporoča.

V Ljubljani, 9. mal. serp. 1882. U. C.

Št. 68. Valed vnetja serčne mreene sem bila od sv.
Jožefa do po BinkoštiH hudo bolna na postelji; po oprav-
ljenih devetdnevnicaH v čast N. lj. G., sv. Jožefu in
sv. Deodatu pa se mi je toliko zboljšalo, da že hodim.
Vedno češenje bodi torej Mariji, sv. Jožefu in sv. Deodatu.

V Ljubljani, 9. mal. serp. 1882. L. K.

Št. 69. Poštena hiša se po obljudi zahvali za ozdrav-
ljenje svoje nevarno zbolele neveste.

J. V., župnik.

Št. 70. Družina, ki je opravljala devet torkov k
časti sv. Antonu Padovanskemu in devetdnevnico sv.
Deodatu na čast, je obljubila uslišanje prošnje v „Da-
nici“ naznaniti, in zdaj s serčno hvaležnostjo spolni svojo
obljubo ter z zahvalo naznanja, da je zadobila veliko
milost na priprošnje teh dveh svetnikov. Čast Bogú in
češenje Njegovim svetnikom!

V Ljubljani, 10. mal. serp. 1882. K. M.

Št. 71. Bila sem dve leti tako hudo bolna, da sem
bila vedno v postelji in še sedeti nisem mogla. Vsi zdrav-
niki so rekli, da je neozdravljiva kervna jétika. Po na-
svetu dobrega človeka pa sem jela prav goreče in z
velikim zaupanjem moliti in Mariji Lurški se priporo-
čevati, pa lurško vodo rabiti. In v kratkem času sem
se tako ozdravila, da lahko hodim in je skoraj čisto
dobro. Vsi, ki so me vidili v moji bolezní in me poznajo,
se temu čudijo. Bodi vekomaj češen in hvaljen, pred-
brotljivi Bog, in naj priserčniši zahvala Mariji Devici
Lurški!

V Ljubljani, 11. mal. serp. 1882. M. P. *)

Št. 72. Imel sem na levem očesu v punčici mreno
ter 4 leta nisem na oko čisto nič vidil; popolnoma pa
sem se izročil Materi Božji in njenim staršem in opravljal
sem vsak dan molitve njim na čast. Valed tega sem
se brez najmanjšega strahu in s popolnim zaupanjem
dal operirati, ne da bi se pustil pri tem kaj zvezati ali
držati. In res se je vse djanje zgodilo tako po sreči,
da po odstranjenju punčici se čisto nič vnetja ni pritisnilo,
ko se po spričevanju zdravnikovem še pri nikomur brez
vsega vnetja to ni zgodilo, in zdaj na oko prav dobro
vidim. To pa pripisujem priprošnji usmiljene Matere
Marije in njenih staršev, kterim bodi naj serčniši če-
šenje in zahvala! In priporočam vsem, naj v potrebah
enako pomoči prosijo z vsim zaupanjem.

7. mal. serp. 1882. J. A. Jelovšek.

V molitev priporočeni:

Že čez dve leti hudo terpeča deklica za pomoč.
— Mladeneč, bivši vojak, ves poln rán, prosi bratovske
molitve za pomoč. — Sin serčno priporoča bolno mater
za zdravje, če je Božja volja. — Dekle, ki jo že dolgo
časa noga hudo boli, se ponižno priporoča v bratovsko
molitev. — Moj brat Anton je 9. prosinca nesrečno stopil
na oster nož, ter si je desno nogo v členku hudo pre-

*) Ozdravljena je bila sama osebno prišla zahvalo na-
znanit. Naj bi razumni ljudje tudi iz taciH posebnih uslišanj
molitev spoznali in se prepričali, da le v katoliški Cerkvi, v
kteri tečejo toliki studenci milosti, je tudi edini vir resnice,
ter naj bi se varovali verskih „švindlerjev“ v ovčjih kožah,
ki za dobro plačo od krivovercev ljudi motijo, češ, da le oni
pravo luč prižigajo!... Tedaj bi ne bil Jezus luči na svet
prinesel, prižgal in vedno ohranil, ki je slovesno obljubil: da
ostane pri svoji Cerkvi do konca sveta! Vr.

bodel. Posvetoval se je z zdravniki, rabil je razna zdravila; ali hoditi ni mogel. Šel je v Ljubljano v bolnišnico, kjer je imel vso potrebno postrežbo in pomoč; pa zdravniki mu niso mogli nič pomagati. Noga je, kakor poprej, po noči splahnila, čez dan zopet zatekla in hoditi ne more. Bil je v bolnišnici 51 dni. Šel je po navetu družih zdravnikov v toplice. Pa tudi toplice, kjer je 3 tedne bil, mu noge niso ozdravile. Rabil je vse, kar, po človeško soditi, bi moglo kaj pomagati. Vendar ga noga nositi neče. Med tem dolgem pol letom sem ga že dvakrat priporočil bratovšini Naše ljube Gospé v bogoljubno molitev; in tudi sv. Jožefu. Pa do zdaj ni še nobenega veselega vpeha. Človeška izurjenost mu menda ne more več pomagati. Zatečem se le še k molitvi. Prosim toraj ponižno, naj družbeniki naše lepe bratovšine saj vsak po enkrat zdihnejo: „Naša ljuba Gospá presv. Serca, prosi za nas!“ v ta namen, da bi Marija in sv. Jožef dobremu Antonu še sprosila ljubo zdravje, ako je to v Božjo čast in njegovi duši v zveličanje. Uslišanje obljubim o svojem času naznaniti. J. V. — V bratovsko molitev naj bo priporočena cela fara, ki ima vse kašče prazne, da bi jo mili Bog obvaroval vsake hude ure; še bolj pa duhovne nesreče. — Mož, že več dni zmešan vsled hude bolezni, je prav serčno priporočen v brat. molitev za pomoč. Zahv. po uslišanju. — Dve po nedolžno obrekovani osebi, priporočeni, da bi od presv. Serca Jezusovega na priprošnjo N. lj. G. dobro ime jima se povernilo, če je Božja volja. — Bramba Kristusove neveste zoper zapeljivce in lažnjive preroke. — Nekdo v dosedo nekega dobrega namena. — Štiriletna deklica, da bi ji ljuba Devica Marija in sv. Jožef sprosila ljubo zdravje. Zahv. se razglasi. — Žena gerdo od moža zaničevana. — Zadobljenje zdravja.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XXV. pogl.)

17. Tri reči dopadejo moji duši, ktere so pred Bogom in ljudmi poterpene: Edinost med brati, in ljubezen do bližnjega, in mož in žena, ki sta ene misli.

18. Trojne ljudi sovraži moja duša in me zelo teži njih življenje: Prevzetnega reveža, lažnjivega bogatina, nespametnega in neumnega starca. („Lažnjivega bogatina“, ki veliko obeta, pa malo dá.)

19. Kar nisi v svoji mladosti spravljaj, kako boš najdel v svoji starosti?

20. Naj hujši bolečina je serčna žalost, in noj večji hudobija je ženska hudobija.

21. Ne glej ženske lepote, in ne želi ženske zavoljo njene lepote.

22. Žena, dobro podučena duša, se z ničimur ne zamenja.

23. Dar čez vse darove je sveta in sramožljiva žena.

Listek za raznoterosti.

Letošnje nove maše obhajali bodo: g. Fr. Hoenigman 6. avg. v Ribnici; gosp. Ant. Jaklič 13. avg. v Dobropoljah; g. And. Kalan 6. avg. v Stariloki; g. Fr. Krek 30. julija v Selcih; g. Mat. Lavrenčič 20. avg. v Verhpolji pri Vipavi; g. Iv. Nemanič 20. avg. v Drašičih pri Metliki.

Učenec od poštenih, dobrih ljudi, 14—16 lét star, se sprejme v popolnoma v vsakem oziru zanesljivo hišo v tergu blizu Ljubljane. Več se zvé pri Blazniku.

Milostni gospod Ivan Glavina se v okrožnici pred svojim odhodom v Terat s preserčnimi besedami poslovljajo s pn. gg. kanoniki, dekani, župniki, z vsim duhovstvom, s svetnimi oblastniki in vradniki in sploh z vsimi katoliškimi verniki svoje bivše Poreško-Poljske škofije, ter poslednjič vse izročujejo Bogu in jih blagoslovljajo.

Cesarjevič Rudolf je prevzel nadvarstvo slovenskega delavskega društva v Terstu. Veselje delavcev je vsled tega silno veliko.

Ciril-Methodovskim bratovšinam. Ss. Ciril-Methodovske družbe, blagovolite najpred ko moč, imé, sedež, pa kdaj je bila družba ustanovljena ter število udov podpisanemu izdajatelju katoliškega mesečnika „Weckstimmen“ naznaniti, kateri ima na najvišje mesto oddati take naznanila. Na Dunaju, I. Kohlmesserg. 3.

Dr. J. P. Jordan.

Opomba. To pri naši bratovšini tiče preč. predstojništvo pri sv. Jožefu v Celji. Ako se nam prav dozdeva, se v Rimu méri na večji edinost Ciril-Methodovskih bratovšin; saj beseda je bila o tem pred nekaj časom.

Vred.

V Zagrebu je na dan ss. Ciril-Methoda pel slovesno sv. mašo v cerkvi sv. Katarine kan. dr. Fr. Rački; g. Jurij Simončič je pred mnogim občinstvom imel primérno pridigo.

V apostolskem pismu so sv. Oče 10. pret. mesca razložili dvom o tem, če morajo tudi škofje ob nedeljah in praznikih za ljudstvo darovati sv. mašo. Ukazujejo pa, da vsi škofje, ki imajo škofijski sedež (rezidencijo) in opati z oblastjo škofovsko (cum jurisdictione quasi episcopali), morajo take dueve darovati sv. mašo za ljudstvo.

Kardinal Šimor v Ostrigonu (Gran) je te dni obhajal 25letnico svojega škofovstva; o tej priliki je daroval 100.000 gl. za ustanovljenje sirotišnice v svojem rojstvenem kraju, Stolno-Belem gradu.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Cerovcu v Stopiški fari: Neimen. 5 gld. — Pn. g. prošt P. Urh 10 gld. — Neimenovane gospodičine culo obleke. (Ako bi kateri blagovolili tudi z obleko ali blagom tem velikim revežem pomagati, prosimo, naj bi to kmalo storili, da take reči hitro pošljemo. Vr.) — Neimenovana 1 gld. — Ornovaso 1 gld. — M. M. 1 gl. — Neimenovan 4 gl.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Jož. Jerič 2 gl. 50 kr. — Neimen. 70 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Č. g. Jan. Hutter, provizor v Slov. Št. Mih., 2 gl. — Po č. g. župniku Fr. Kunsteljnu z Jančjega 4 gl. — Z Bukovšice po č. g. župn. J. Demšarji 19 gl. 80 kr.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: S Štange po č. g. župn. 1 gl.

Za vstanovo semeniša in bolnišnice v Filipopolji: Neimen. 10 gl.

Za sv. Očeta: Iz Polhovega gradca: darovanja 20 gld.; neimenovana 1 staro dvajset.; neimen. 25 kr. — Iz Reteč po č. g. župniku 17 gl. — Po č. g. župn. M. Sajetu Štangarji 4 gl. 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Mart. Narobe 4 gl. — Po č. g. Jož. Goliju z Volč 17 gl. 17 kr. — Neim. 2 gl.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Z Jančjega po č. g. župniku 2 gl.

Za bratovščino Naše ljube Gospe presv. Serca: Po č. g. A. Keržiču 1 gl.

Za bratovščino sv. Bonifacija: Neimen. 2 gl.